

ſaadan Beſtaffenhed, at den fortjente at indøkommes, at drage den frem her. Jeg ſkal for øvrigt forbeholde mig at tage Endringsforſlaget tilbage, men ſkal vente dermed til længere hen, indtil jeg har hørt den højtærede Miniſters og den ærede Ordførers Udtalelſer om Sagen. Dette angaaende det ene af mig ſtillede Endringsforſlag. — Det andet angaar Andragendet i Betænkningen Nr. 33 og er af en helt anden Beſtaffenhed. Det angaar en Ejendoms-handel, hvor en Mand er bleven idømt en Stempelmuſt af en ret betydelig Størrelſe, ſaa at der endog er Fæte for, at han, hvis den virkelig afkræves ham og bliver ind-drevet ad Rættens Vej, vil blive drevet fra ſin Ejendom. For ſaa vidt der, ſom det er ſagt mig, ikke er noget at gøre ved den Ting, men at danſt Lov og Ret er ſaaledes, at Manden virkelig maa betale denne Stempelmuſt, ſaa er det en Ejendommelighed ved danſt Lov og Ret paa dette Om-råade, ſom det var ønskeligt ſnareſt mulig at ſaa ændret. Sagen er, at Gaardejer M. Larſen af Trøstrup for omtrent 10 Aar ſiden var i Færd med at bortbytte ſin Ejendom i Trøstrup, Jimring Sogn, med en Gaard i Grundfør i Narhuſegnen. En Kommiſſionær var behjælpelig ved Handelen; han ſkrev en ſaakaldt „Huſtejeddel“, og Betingelſerne for Handelen vare en Af-tale, der gik ud paa, at Manden ſulde have 8,000 Kr. i Bytte for Ejendommen og var bunden til at ſtaa ved Handelen, medens hans Medkontrahent ſulde have Lov til at fratæde i Løbet af 8 Dage, for ſaa vidt han ikke kunde ſtaffe de nødvendige Penge. Det viſte ſig ſaa, at Manden ikke kunde ſtaffe de 8,000 Kr., og Handelen blev alſaa ikke til noget. Sælgeren tænkte ſelvfølgelig ikke mere paa den Ting og anſaa den Sag for afgjort. Efter nogen Tids Forløb kom Kommiſſionæren og forlangte Honorar ſom medvirkende ved Handelens Afſlutning, hvor-til Manden bemærkede, at da der ikke var ſket nogen Handel, mente han heller ikke, han ſkyldte noget Honorar. Kommiſſionæren ſagjogte ham, og Manden blev fri for at betale Honorar, men ſandſynligviſ er under Sagen denne „Huſtejeddel“ kommen frem, og der er ſaa det Krav rejſt fra Statens Side, at han ſkal betale en Stempelmuſt af henimod 700 Kr. Det er en hel Række af Aar, efter at Handelen var ſket, og efter at Manden i god Tro maatte betragte det ſom et overvundet Standpunkt, ſom noget, der forlængſt var ude af Verden, at dette nu ſaa overhængende Krav kommer frem, og at Manden ved Overretten er bleven dømt til at betale denne Stempel-

muſt. Jeg kan ſelvfølgelig ikke med mindſte Tøje gøre Krav paa, at der herfra ſulde ſke noget, ſom ſulde gøre Retten for ham anderledes end for andre, men jeg har kun villet frembrage Sagen her i Tinget, da den forekommer mig ret ejendommelig. Hvis virkelig en ſaadan „Huſtejeddel“ ved en Handels Afſlutning kan ſaa den Virkning ved en Handel af den Art, hvor Handelen i Virkeligheden ſlet ikke kommer i Stand, at vedkommende kan blive dømt til at betale en ſaa ſtor Stempelbøde ſom her er Tale om, er det ſlem. Det er ejendommeligt i det hele, at vi ofte have talt om i denne Sal, at det er noget ret trykkende, der ligger i diſſe Afgifter, ſom hvile paa Omſætningen af faſte Ejendomme, ſærligt naar man ſammenligner det med den Lethed, hvormed ſtore Kapitaler kunne omſættes ad anden Vej, uden at de blive befattede. Men dette forekommer mig ganſke uretferdigt, naar det kan føre til et ſaadant Reſultat ſom her, at en Mand for en Handel, ſom ikke en Gang er kommen i Stand, kan blive dømt til at betale en ſaa ſtor Stempelbøde. Jeg henſtiller Sagen til nærmere Overvejelse, efter at jeg herved har hen-draget Opmærkſomheden paa den. Jeg vil nu afvente Svaret med Henſyn til denne Sag og med Henſyn til den af mig derom gjorte Indſtilling.

Finansminiſteren (Lüttichau):

Med Henſyn til den af den ærede Ordfører førſt omtalte Indſtilling under Nr. 1 om et Andragende fra Gaardejer B. S. Rjør af Begindø om Invalideunderſtøttelſe kan jeg ganſke ſlutte mig til det af den ærede Ordfører udtalte Dniſte om, at hans Sag paa ny maa blive draget ind under Løgeunderſøgelſe, og ligeledes at der med Henſyn til Tidspunktet for denne Løgeunderſøgelſe kan blive taget Henſyn til vedkommendes eget Dniſte, ſaaledes at han kan vælge den for ham i dette Tilfælde gunſtigſte Periode, nemlig naar han er meſt ilde tilpas, ſaa-fremt han i øvrigt da ſer ſig i Stand til at rejſe herover. Hans Sag blev underſøgt fiſt i 1889, og da var det netop, ſom den ærede Ordfører ogſaa berørte, at han ikke blev befunden at være i nogen ſaadan Svagheſtilſtand, der kunde kvalificere ham til Invalideunderſtøttelſe. Hvad dernæſt angaar de følgende af den ærede Ordfører omtalte Andragender, da blev der jo under eet klaſſificeret Andragender, hvorom der er givet Indſtilling under Nr. 5, 6, 9, 10 og 13, ſamt et Andragende, hvorom der var ſtillet ſærligt Endringsforſlag af den ærede Ordfører (C. Raun) alſaa Betænkningens